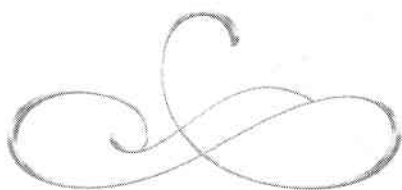

LBRIS

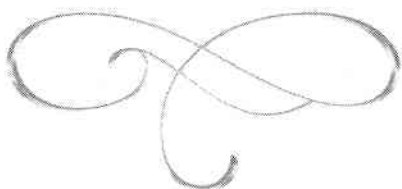
We know
books

HAUNTING ADELINE

Cartea întâi din seria-fenomen *Cat and Mouse*

H.D. CARLTON

Traducere de MARIA ILARIA DOSEI

EPICLOVE

Ferestrele conacului se zguduie de la bubuitul tunetelor care străbat văzduhul. În depărtare, fulgerele despică cerurile. În acel scurt moment, cele câteva secunde de lumină orbitoare expun silueta bărbatului aflat în fața ferestrei mele. Mă observă. Mă fixează.

Recapitulez senzațiile, așa cum fac mereu. Inima se oprește o clipă, apoi începe să bubuie, respirația îmi devine superficială, palmele mi se umezesc. Nu contează de câte ori îl văd. Întotdeauna îmi provoacă aceleași senzații.

Frică.

Un fior de încântare.

Nu știu de ce mă excită. Cred că sunt defectă. Nu e normal să simt căldura asta lichidă curgându-mi prin vene, lăsând furnicături fierbinți în urmă. Nu este obișnuit pentru mintea mea să începă să se gândească la lucruri la care nu ar trebui să se gândească.

Mă poate vedea în clipa asta? Îmbrăcată cu un maieu subțire, sfârcurile tari împungând materialul? Pantalonii scurți care abia-mi acoperă fesele? Îi place ce vede?

Bineînțeles că-i place.

De-aia se uită la mine, nu? De-aia se întoarce noapte de noapte, dând târcoale cu din ce în ce mai mult curaj, în vreme ce eu îi lansez provocări mute. Sperând să vină mai aproape, să-mi dea un motiv să-i împlânt cuțitul în gât.

Adevărul e că mi-e frică de el. Sunt îngrozită, mai bine spus.

Dar bărbatul aflat dincolo de fereastră mă face să mă simt ca și cum m-aș afla într-o cameră întunecoasă, iluminată slab doar

de ecranul televizorului pe care rulează un film de groază. Este înfricoșător și tot ce-mi doresc să fac este să mă ascund, dar o parte din mine mă ține locului, expunându-mă ororii. O mică parte, care e încântată.

E întuneric iară, fulgerele s-au îndepărtat.

Respirația mi se întetește. Nu pot să-l văd, dar el pe mine, da.

Îmi dezlipesc ochii de la fereastră și mă întorc să mă uit în spate, în casa întunecată, îngrozită, fără vreun motiv, să nu fi găsit cumva o cale de a intra. Indiferent cât se adâncesc umbrele în Parsons Manor, podeaua în carouri albe și negre rămâne vizibilă mereu.

Am moștenit conacul de la bunici. Străbunicii mei au construit casa în stil victorian, cu trei etaje, la începutul anilor '40, cu sânge, sudoare, lacrimi și cu prețul vieții a cinci muncitori.

Spune legenda — sau, mai bine zis, buni — că în timpul fazei de construcție a structurii clădirii a avut loc un incendiu care i-a ucis pe muncitori. Nu am reușit să găsesc niciun articol despre nefericitul eveniment, dar sufletele care bântuie conacul miros a disperare.

Buni înflorea mereu poveștile și-i făcea pe părinții mei să-și dea ochii peste cap. Mama n-a crezut niciodată nimic din ce spunea buni, dar eu cred că ea doar nu voia să creadă.

Uneori, aud pași în miezul nopții. Poate că sunt stafiile muncitorilor care au murit în tragicul incendiu de acum optzeci de ani sau poate è Umbra care stă în fața casei mele.

Care mă observă.

Care mă fixează.

CAPITOLUL 1

Maestra manipulării

Uneori îmi vin în minte gânduri foarte întunecate în legătură maică-mea — gânduri pe care nicio fiică întreagă la minte n-ar trebui să le aibă.

Și, uneori, nu sunt tocmai întreagă la minte.

— Addie, termină cu prostiile, spune mama la telefon.

Privesc în gol în loc să-i răspund. Când vede că tac, râde tare. Eu strâmb din nas. Mi se pare uluitor că femeia asta spunea de buni că e dramatică, oarbă la propria înclinație spre teatral.

— Dacă bunicii ți-au lăsat ție casa, asta nu înseamnă că trebuie să și locuiești în ea. E veche și ai face o bucurie tuturor locuitorilor din oraș dacă ar fi demolată.

Îmi izbesc capul de tetieră, dându-mi ochii peste cap în încercarea de a găsi răbdarea undeva pe tavanul pătat al capotei mașinii mele.

Cum o fi ajuns ketchup-ul ăla acolo?

— Dacă ție nu-ți place, asta nu înseamnă că eu nu pot să locuiesc acolo, răspund sec.

Mama e o ticăloasă. Pur și simplu. De când o știu e o înțepată, o face mereu pe victima, deși nu pricep nici în ruptul capului de ce.

— Vei locui la o oră distanță de noi! Îți va fi peste mână să vii să ne vezi, nu?

Mvai, ce să zic!

Și medicul meu ginecolog are cabinetul la o oră distanță, dar tot fac un efort să trec pe acolo o dată pe an. Și sunt vizite mult mai dureroase.

— Nup, răspund, pronunțând p-ul ca și cum aş sparge un balon de gumă de mestecat.

Pentru mine conversația asta s-a încheiat. Dimensiunea răbdării mele când vine vorba de stat la telefon cu mama măsoară șai-zeci de secunde. Odată expirat timpul, îmi pierd orice interes și n-am nici cel mai mic chef să încerc să continui conversația.

Dacă nu e una, e alta. Găsește ea un motiv să se văicărească. Azi e vorba de faptul că am decis să locuiesc în casa pe care mi-au lăsat-o bunicii. Parsons Manor este locul unde am crescut, am jucat leapșa cu fantomele pe holuri și-am făcut prăjituri cu buni. Am amintiri dragi acolo, amintiri la care refuz să renunț doar pentru că mama nu se-nțelegea cu buni.

N-am priceput niciodată de ce era atât de multă tensiune între ele, dar pe măsură ce-am crescut și am început să înțeleg ce reprezentau sarcasmul și insultele mascate ale mamei, totul a căpătat sens.

Buni a văzut mereu viața cu ochi optimiști, luminoși, și lumea prin lentile roz. Zâmbea mereu și fredona, pe când mama poartă în trăsăturile feței blestemul încruntării perpetue și privește viața de parcă i s-au spart lentilele la ochelari când au tras-o afară din vaginul maică-sii... Nu știu de ce personalitatea ei n-a reușit s-o depășească niciodată pe cea a unui porc spinos — părinții ei n-au crescut-o să devină ticăloasa care a devenit.

Când eram mică, mama și tata locuiau la nici un kilometru distanță de Parsons Manor. Mama abia dacă mă suporta, și-atunci mi-am petrecut mare parte din copilărie în această casă. Mama s-a mutat din oraș, la o oră distanță, abia după ce am plecat eu la facultate. Când m-am lăsat de facultate, m-am mutat cu ea până m-am pus pe picioare și cariera mea de scriitoare a prins avânt.

Și când a luat avânt, am decis să călătoresc prin țară, fără să mă stabilesc într-un loc anume.

Buni a murit acum vreun an, lăsându-mi casa moștenire, iar durerea pierderii ei m-a ținut departe de la Parsons Manor. Până acum.

Mama oftează iar în telefon.

— Ce n-aș fi dat să vrei și tu mai mult de la viață, scumpo, în loc să rămâi în orașul în care te-ai născut. Să faci ceva cu viața ta, în loc să te ofilești în casa aia, exact ca bunică-ta. Nu vreau să devii bună de nimic, la fel ca ea.

Chipul mi se schimonosește de scârbă și simt cum furia-mi despică pieptul în două.

— Auzi, mamă?

— Da.

— Du-te dracului!

Închid telefonul apăsând mânioasă butonul de pe ecran până când sunetul de avertizare îmi confirmă că apelul s-a încheiat.

Cum îndrăznește să vorbească așa de mama ei care nu a făcut altceva decât s-o iubească și s-o țină ca-n palmă? Buni n-a tratat-o niciodată cum mă tratează ea pe mine, asta e al dracului de sigur.

Aleg să nici să nu mă mai gândesc la asta și oftez melodramatic, întorcându-mi privirea într-o parte. Casa în chestiune se-nalță semeț, străpungând norii întunecați cu vârful acoperișului negru și dominând suprafața imensă, împădurită, ca și cum ar zice „o să-ți fie frică de mine”. Uitându-mă peste umăr, pâlcurile dese de copaci nu mai par primitoare deloc — văd umbrele cum se târăsc printre tufele de buruieni ca niște gheare întinse.

Mă trece un fior, încântată de senzația de amenințare care radiază din această mică porțiune de stâncă. Arată întocmai ca în copilărie și îmi oferă aceleași emoții când mă invită să privesc infinitul obscur.

Parsons Manor este amplasată pe o creastă cu vedere spre golf, la care se ajunge pe o cale de acces lungă de un kilometru și jumătate, care traversează o pădure deasă. Pâlcurile de copaci separă conacul de restul lumii, făcându-te să te simți singur de tot.

Uneori, ai impresia că te afli pe o cu totul altă planetă, rupt de civilizație. Toată zona are o aură amenințătoare și mohorâtă.

Iar mie îmi place la nebunie.

Conacul a început să se degradeze, dar poate fi reparat să arate ca nou, dacă-i oferi puțină atenție. Sute de brațe de iederă se târăsc pe zidul casei, urcând spre garguiile poziționate de-o parte și de alta sub acoperiș. Șindrilele negre s-au făcut gri și încep să se desprindă, iar zugrăveala neagră din jurul ferestrelor se cojește ca oja ieftină. Va trebui să angajez pe cineva care să refacă veranda generoasă, care a început să se chircească într-o parte.

Gazonul n-a mai fost tuns de mult, iarba e aproape cât mine de înaltă, iar cei trei acri de teren sunt acoperiți de buruieni. Sigur și-au găsit culcuș pe-acolo o mulțime de șerpi de când n-a mai fost tuns.

Ca să compenseze aura întunecată a conacului, buni planta flori colorate primăvara. Zambile, primule, violete și rododendroni.

Iar toamna, pe laturile casei se ridicau floarea-soarelui, galbene și portocalii, creând un contrast frumos cu pereții negri.

Pot să amenajez o grădină nouă în fața casei când vine sezonul potrivit. Iar de data asta voi pune și căpșuni, salată verde și ierburi aromate.

Cufundată în gânduri, ochii mi se agață de o mișcare, undeva, la etaj. Perdelele flutură în fereastra singuratică din partea de sus a casei.

Podul.

Când am verificat eu, acolo nu era aer condiționat. Nimic care să poată mișca perdelele. Cu toate astea, sunt sigură de ce am văzut.

Cu furtuna care amenință să lovească, Parsons Manor pare un tablou desprins dintr-un film de groază. Îmi mușc buza de jos, incapabilă să-mi rețin zâmbetul care-mi înflorește pe față.

Îmi place la nebunie.

Nu pot explica de ce, dar îmi place.

Puțin îmi pasă de ce zice mama. Vreau să locuiesc aici. Sunt o scriitoare de succes, liberă să trăiesc unde am eu chef. Iar eu am decis să trăiesc într-un loc care pentru mine înseamnă mult, așa, și? Faptul că am rămas în orașul meu natal nu-mi știrbește cu nimic succesul personal. Sunt destul de mult timp plecată în

LIBRIS | We know books

turnee de promovare a cărților și la conferințe; să mă așez într-o casă nu schimbă nimic. Știu ce naiba vreau și mă doare-n cot de ce cred ceilalți.

Mai ales scumpa de maică-mea.

Norii se cască și începe să plouă. Îmi iau poșeta și ies din mașină, umplându-mi plămâni cu mirosul proaspăt de ploaie. Câteva secunde mai târziu, picăturile răzlețe se transformă în ploaie torențială. O iau la fugă pe treptele verandei, ștergându-mă de picăturile de apă de pe brațe și scuturându-mă ca un câine ud.

Ador furtuna, doar că nu-mi place să stau în furtună. Prefer să mă cuibăresc sub o pătură, cu o cană de ceai și o carte, și să ascult cum se rup norii.

Bag cheia în încuietoare și-o răsucesc. Dar se blochează, refuzând să se clintească un milimetru măcar. Forțez cheia, luptându-mă cu ea până când mecanismul se rotește, în sfârșit, și reușesc să o descui.

Bănuiesc că trebuie să repar cât mai curând și asta.

Când deschid ușa, mă întâmpină o pală de aer rece. Combinația dintre apa înghețată pe piele și suflul rece, stătut, mă face să mă înfior. Interiorul casei este învăluit în umbre. O lumină slabă străbate prin ferestre, dispărând treptat pe măsură ce soarele se face nevăzut în spatele norilor gri de furtună.

Parcă ar merge să-mi încep povestea cu „era o noapte întunecoasă și furtunoasă...”.

Ridic privirea și zâmbesc când văd tavanul decorat cu sute de bucăți subțiri și lungi de lemn vopsite în negru. Deasupra capului meu se află un candelabru grandios, oțel aurit ondulat în forme complexe și bucăți de cristal atârând de vârfuri. Este bunul cel mai de preț al lui buni.

Carourile albe și negre ale pardoselii te conduc direct la scara de granit negru, suficient de lată cât să cari un pian pe lateral, și se scurg în camera de zi. Bocancii îmi scârțâie pe gresie când mă aventurez mai departe.

Acest spațiu deschis te face să simți ca și cum monstruoziitatea casei te-ar putea înghiți cu totul.

În stânga scării este livingul. Țugui buzele și privesc în jur, cuprinsă de un val copleșitor de nostalgie. Este praf peste tot, mirosul de naftalină este copleșitor, dar arată exact așa cum am văzut-o ultima dată, chiar înainte ca buni să moară, anul trecut.

Livingul este dominat de un șemineu mare, din piatră neagră, pe perețele cel mai îndepărtat, din stânga, înconjurat de canapele din catifea roșie, dispuse în U, jur-împrejur. În mijloc, o măsuță de cafea din lemn sculptat, închis la culoare, pe care se odihnește o vază goală. Buni puneau crini în ea, dar acum adună praf și insecte moarte și uscate.

Pereții sunt acoperiți cu tapet negru paisley, în contrast cu draperiile grele aurii.

Unul dintre locurile mele preferate este fereastra mare, care dă spre partea din față a conacului, oferind o priveliște minunată asupra pădurii de dincolo de Parsons Manor. În fața ferestrei, un balansoar din catifea roșie și un scaun pentru picioare asortat. Buni obișnuia să stea acolo să privească ploaia; zicea că și mama ei făcea mereu la fel.

Podeaua în carouri albe și negre se prelungește spre bucătăria cu dulapuri frumoase, colorate în negru, cu blaturi de marmură. O insulă masivă este așezată în mijloc, cu scaune înalte, negre, pe o parte. Eu și bunicul stăteam acolo și ne uitam la buni cum gătea, bucurându-ne de melodiile pe care le fredona în timp ce pregătea tot felul de delicatose.

Mă scutur de amintiri, pornesc de grabă spre lampa înaltă de lângă balansoar și aprind lumina. Oftez ușurată când văd lumina moale, de culoare untului, de la bec. Cu vreo câteva zile în urmă am reușit să trec utilitățile pe numele meu, dar n-ai cum să fii prea sigur când ai de-a face cu o casă veche.

Apoi mă îndrept spre termostat și mă ia cu fiori reci când văd ce temperatură afișează.

Șaisprezece afurisite de grade.

Apăs pe săgeata îndreptată în sus și nu-mi iau degetul de-acolo până când temperatura nu se setează la douăzeci și trei de grade. Nu mă deranjează răcoarea, dar aș prefera să nu-mi găuresc toate hainele cu sfârcurile.

Mă răsucesc pe călcâie. Am în fața mea o casă care este pe cât de veche, pe atât de nouă — o casă care mi-a găzduit inima de când mă știu, chiar dacă fizic am fost departe o vreme.

Și-apoi zâmbesc, savurând aerul gotic în toată splendoarea lui al conacului Parsons. Casa a fost decorată astfel de străbunicii mei, iar gustul s-a transmis din generație în generație. Buni spu-ne că cel mai mult îi plăcea atunci când ea era cel mai strălucitor lucru din cameră. Cu toate astea, gusturile ei tot erau demodate.

Vreau să zic, serios acum, ce e cu pernele alea albe cu dantelă pe margine și un buchet bizar brodat pe centru? Nu e drăguț deloc. E urât.

Suspîn.

— Ei bine, buni, m-am întors. Exact cum ai vrut tu, șoptesc în aerul neclintit.

— Ești pregătită? mă întreabă asistenta mea personală, aflată lângă mine.

Mă uit la Marietta, care îmi întinde absentă microfonul, dis-trasă de oamenii care încă mai intră în librăria asta micuță. Locul nu a fost construit pentru un număr așa mare de oameni, dar, cumva, reușesc să încapă toți.

Mulțimea se îngămădește în spațiul înghesuit, apoi se adună într-o coadă uniformă și așteaptă să încep să dau autografe pe cărți. Îmi plimb ochii peste mulțime, numărând în gând. Pierd șirul după ce ajung la treizeci.

— Da, spun.

Iau microfonul, atrăgând atenția tuturor, iar murmurele se sting. Zeci de ochi mă străpung, făcându-mă să mă înroșesc până

la urechi. Mi se face pielea de găină, dar cititorii îmi sunt dragi, așa că trec peste asta.

— Înainte de a începe, aș dori să vă mulțumesc că sunteți aici. Vă apreciez foarte mult și sunt extrem de încântată să vă cunosc pe toți. Sunteți gata? Întreb, forțându-mă să par entuziasmată.

Nu că nu aș fi, doar că am tendința să mă comport ciudat în timpul sesiunilor de autografe. Interacțiunile sociale nu-mi vin firesc. Sunt genul de persoană care rămâne cu privirea pierdută și fața paralizată într-un zâmbet după ce mi se adresează o întrebare, în vreme ce mintea își dă seama că nici măcar n-am auzit întrebarea. De obicei, din cauză că îmi bate inima prea tare în urechi.

Mă așez pe scaun și îmi pregătesc carioca. Marietta fuge să se ocupe de alte treburi, aruncându-mi din mers un „succes”. A asistat la peripețiile mele de la întâlnirile cu cititorii și, de obicei, sfârșește prin a se simți și ea stânjenită de mine. Vine la pachet cu dezavantajele de a reprezenta o paria.

Treci înapoi, Marietta. E mult mai amuzant când nu sunt singura care se face de râs.

Prima cititoare se apropie ținând în mână cartea mea, „Rătăcitorul”, cu un zâmbet radios pe chipul pistruiat.

— Doamne, cât mă bucur să te cunosc! exclamă ea, înfigându-mi cartea sub nas cu un gest care-mi aduce aminte de mine.

Zâmbesc cu gura până la urechi și iau încet cartea.

— Sunt la fel de încântată și eu că te cunosc, îi răspund. În plus, ești pistruiată ca mine, adaug agitând degetul arătător între fața ei și a mea.

Râde cam stânjenită, trecându-și palma pe obraz.

— Cum te numești? spun eu repede, ca să nu ne împotmolim în vreo bazaconie de conversație despre afecțiunile pielii.

Isuse, Addie, dacă nu-i place că e pistruiată? Neghioabă mai ești.

— Megan, îmi răspunde ea, apoi repetă pe silabe.

Îmi tremură mâna în timp ce îi scriu cu grijă numele și o scurtă notă de mulțumire. Semnătura mea arată neglijent, cam ca toată existența mea.

Îi dau cartea înapoi și îi mulțumesc cu un zâmbet sincer.

Trăsăturile feței mi se încordează în timp ce următorul cititor se apropie. Cineva se uită la mine. Ceea ce e un gând prostesc, pentru că aici toată lumea se uită la mine.

Încerc să ignor senzația și să întâmpin următorul cititor cu un zâmbet larg pe față, dar se intensifică de parcă mi-ar zumzâi albine pe sub pielea care-mi sfârâie, ca arsă de o torță. Ca și cum..., nu m-am mai simțit niciodată așa până acum. Părul de pe ceafă mi se zbârlește și simt cum pomeții mi se încălzesc, prinzând o culoare roșu aprins.

Sunt atentă pe jumătate la cartea pe care o semnez și la cititorul entuziasmat, și pe jumătate la mulțime. Cercetez subtil toată librăria, încercând să descopăr sursa disconfortului care mă încearcă, fără să bată la ochi.

Privirea mi se oprește asupra unei persoane singuratice aflate la capătul celălalt al încăperii. Un bărbat. Aproape că pot să-l zăresc în mulțime. Observ doar părți ale chipului său, care se ivesc printre capetele oamenilor. Mâna mi se oprește din scris când îl văd.

Ochii lui. Un iris e negru, adânc fără sfârșit, care mă face să simt că mă uit într-un puț. Celălalt, de un albastru atât de palid, aproape alb, îmi amintește de ochii de husky. Ca și cum nu ar atrage și așa suficient atenția, o cicatrice îi străbate chipul pe diagonală, peste ochiul lipsit de culoare.

Cineva își drege glasul, făcându-mă să tresar și să-mi dezlipesc ochii de la el, revenind la carte. Carioca din mâna mea a rămas nemișcată, în același loc, creând o pată mare de tuș.

— Scuze, mormăi, terminând de semnat.

Drept scuză, întind mâna după un semn de carte, îl semnez și pe acela și-l vâr între pagini.

Cititoarea îmi zâmbește fericită, incidentul e deja uitat, și se îndepărtează degrabă cu cartea ei. Ridic ochii în căutarea bărbatului, dar a dispărut.

— Addie, ai nevoie de sex.

Drept răspuns, strâng buzele în jurul paiului și sorb din cocktailul meu martini cu afine până mi se umple gura. Daya, prietena mea cea mai bună, deloc impresionată și cam plictisită, judecând după modul în care ridică din sprâncene la mine, mă studiază din priviri.

Ce cred eu că am nevoie este o gură mai mare. Ca să-ncapă mai mult alcool.

Dar n-o spun cu voce tare. Pun rămășag pe fesa stângă că răspunsul ei ar fi că mai bine aș folosi-o pe un penis mai mare.

Când vede că nu las paiul, se apropie și mi-l smulge dintre buze. Am terminat băutura acum mai bine de cincisprezece secunde, dar am continuat să sug. În gol. Cam de-atâta a avut parte gura mea în ultimul an.

— Hei, îmi invadezi intimitatea, bombăn, lăsând jos paharul.

Evitând s-o privesc pe Daya, caut din ochi ospătărița prin restaurant, să-mi mai comand un martini. Cu cât îmi bag mai repede un pai nou în gură, cu atât îmi cresc șansele să evit discuția asta.

— Nu te eschiva, scârbă! Nu-ți iese!

Ochii ni se întâlnesc, trece un moment, apoi pufnim amândouă în râs.

— Nici partea cu sexul nu-mi iese, din câte se pare, spun după ce încetăm cu râsetele.

Daya îmi aruncă o privire mucalită.

— Ai avut atâtea ocazii... Dar dacă nu profiți de ele... Ești o tânără femeie de douăzeci și șase de ani, pistruiată, niște țâțe bombă și un fund pentru care unii ar ucide. Bărbații stau și așteaptă.

Ridic din umeri, eschivându-mă iarăși. Daya nu se înșală — cel puțin în privința ocaziilor. Doar că pe mine nu mă interesează. Mă plictisesc toți. Tot ce au de oferit este „cu ce ești îmbrăcată?”

și „vrei să treci pe la mine?” — și un emoji care face cu ochiul. La ora unu noaptea. Sunt îmbrăcată de o săptămână cu aceiași pantaloni de trening care au o pată misterioasă între picioare „și nu, n-am niciun chef să trec pe la tine”.

Întinde o mână cu palma în sus, așteptând.

— Dă-mi telefonul!

Fac ochii mari la ea.

— Pe dracu’.

— Adeline Reilly. Dă-mi. Afurisitul. Ță. De. Telefon.

— Altfel ce? o provoc eu.

— Altfel mă arunc peste masă, te fac de doi lei, și tot o să obțin ce vreau.

O văd, în sfârșit, pe chelneriță și-i fac semne. Disperate. Ea se grăbește spre noi, crezând, probabil, că am găsit vreun fir de păr în mâncare, când, de fapt, a luat-o damblaua pe prietena mea cea mai bună.

Trag de timp cât pot, întrebând-o pe chelneriță ce băutură îi place. Aș mai arunca un ochi pe meniu dacă n-ar fi nepoliticos s-o rețin când are treabă și la alte mese. Drept urmare, aleg un martini de căpșune în loc de măr verde și chelnerița se face din nou nevăzută.

Oftând, îi întind lui Daya telefonul, cu un pleosc peste palma încă întinsă. Ea zâmbește triumfător și începe să butoneze, cu o sclipire din ce în ce mai pungășă în ochi. Dă din degete așa de repede că inelele ei de aur încep să-mi joace în fața ochilor.

Priivirea verde salvie i se luminează, malefică așa cum numai Satana însuși ar ști să se arate. Pun pariu că ăștia doi sunt prieteni pe Instagram. Parcă îi văd, el încornorat, ea, o bombă cu pielea de ciocolată neagră și un belciug de aur în nas.

Sigur e demon în piele de femelă sau ceva.

— Cui trimiți mesaje? gem, tentată să bat din picior ca un copil.

Mă abțin, deși sunt cât pe ce să cedez și să-i fac o scenă, un tantrum, în mijlocul restaurantului. Nu ajută nici faptul că sunt